

ob neki priliki obe ušesi. Uhlji sta zgedali po delnem ozdravljenju, kakor bi jih bilo nekaj obglodalo ter obgrizlo. Španhakl sam je trdil, da ima v hlevu, kjer nočuje, večkrat krvave boje s podgansko nadlogo.

Lahkomiselno seme — stari Španhakl iz Melja je pripovedoval pogosto ma tole:

»Neumni ljudje so prepričani, da sem reva, ki spada s klobukom v roki na ulico. Kaj še! Premorem več nego marsikateri »purgar«, saj sem našel zaklad! Na zlato ter srebro sem zadel v predalih, ki so še danes vdeleni v zid. Poslušajte, napnite ušesa, kaj se mi je zgodilo:

V temni noči se prebudim na slami v onem starem hlevu v Melju, kjer prenočujem že leta in leta. Gledam naravnost v strop ter mislim: Španhakl, kaj bi bilo s teboj, če bi naenkrat odkril zaklad? Nisem utegnil niti zaključiti razmišljanja o bogatem Španhaklu, že se mi spusti na obraz nekaj ostudno gomazečega. Spreleti me nedopovedljiva groza po celem telesu. Skočim po kon-

cu in zadenem z glavo na moč ob staro ter trhlo omarico, ki visi še danes nad mojim ležiščem. Zaboječek je zaklopotal vsled sunka s stene po tleh. Ker si nisem mogel razložiti, kaj me je strašilno oblazilo, sem prižgal leščerbo. Pri svitu brleče luči ugotovim, da ni padla name ne podgana ne miš. Po slami je lezel velik pajek, kakoršnega nisem videl ne prej in ne slej. Golazen je predstavljala dolge noge proti steni, s katere je padla omarica.

Sveta nebesa! Prestavim pogled s pajka na zid. Zid pod omarcem je bil poln predalov in v teh suho srebro in zlato!

Pajek, oni grozotni pajek mi je pripomogel do zaklada! Od tedaj, dragi moji, kidam sneg poleti in pulim travo v zimi.«

Španhaklovemu brbljanju ni verjel nikdo. Prisegel bi bil vsakdo, da je pijandura zmešan od preobilne pijače in bedari o nečem, o čemur se mu niti sanjalo ni!

Bogsigavedi kolikokrat je ponavljal stari Španhakl zgodbo o velikem pajku in o v zidu odkritem zakladu. Tekom toliko let ni zadel niti na eno du-

šo, ki bi se bila zmenila količkaj natančneje za zadevo, ali bi bila gostobesednega malharja vsaj bolj podrobno izprašala o najdbi.

Pred leti so našli vedno veselega Španhakla mrtvega v onem meljskem hlevu. Nikdo ni povpraševal, kako in na čem je preminul vsem Mariborčanom znani berač. Predno so ga zvalili v nepobarvano občinsko krsto, si je le nekdo ogledal preperelo omarico nad pokojnikovim ležiščem. Skušal je odpreti stari zaboj, a le ni šlo brez ključa. Snel je enostavno omarček s stene in ga postavil na tla. V steni pod omarico je bila vdolbina in v njej Španhaklova zapuščina — 30.000 Din!

Sigurno je bilo mnogo več nekdanj v kronah, katere je zamenjal stari na nek način pri povojni zamenjavi avstrijskih kron v dinarje.

Celi Maribor se je čudil na glas Španhaklovemu bogastvu, o katerem je rajni tolikokrat namigaval prikrito, a mu ni verjel nikdo niti trohice!

x

Nekaj iz zgodovine božičnih praznikov.

Začetek odrešenja so pričeli kristjani obhajati s praznikom Svetih Treh kraljev, katerega je upeljal cerkveni zbor v Niceji l. 325. Poseben praznik Gospodovega rojstva (25. dec.) je upeljal v Rimu papež Liberij l. 354. Iz Rima se je praznovanje Kristusovega prihoda na svet naglo razširilo na vzhodne pokrajine. Božič so obhajali v Carigradu že leta 378. Da so mlajši Božič povzdignili nad starejši praznik Treh kraljev, so začeli pred božičnimi prazniki obhajati kot pripravo na Gospodovo rojstvo ta-

kozvani advent. Tako je za Božičem pa so sledili v zapadni in vzhodni cerkvi prazniki: sv. Stefana, sv. Janeza in nedolžnih otročičev. — Pričetek novega leta so slavili pogani z različnimi razuzdanostmi. Da bi cerkev omejila poganske novoletne razvade, je upeljala praznovanje osmine Gospodovega rojstva, ki pade na 1. januar. Še le v 6. stoletju so se začeli na praznik novega leta spominjati Zveličarjeve obreze, ki je bila zaukazana po Mozesovi postavi. Božič je odlikovala sv. Cerkev tudi na ta način, da sme ta dan vsak duhovnik darovati tri sv. maše.

Cenjenim naročnikom, čitateljem in prijateljem „Slovenskega gospodarja“ želita

zadovoljne božične praznike

in od letošnjega srečnejše

Novo leto 1934!

Uredništvo in uprava.

nam merodajne oblasti dovolijo že predlagano ime: Sv. Bolfank v Slov. gor., ker so že vsi tukajšnji uradi istoimenski. — Gospodarska, odnosno denarna kriza nas vedno huje izžema. Komaj se danes pri srednjem posestvu toliko prigospodari, da se plačajo davki in še druge nujne obveznosti. Za obutev in obleko pa je že malo ostanka in bo za veliko večino še večje gorje letošnja rana, pa že tako huda zima. Vsaj nekaj še toplejših dni si zelo vsi želimo! — Pogrebov in porok je bilo pred adventom malo. Pokopali smo dobro mamko Marijo Gomilšakovo iz Biša, ki je že dolgo časa, vdana v božjo voljo, prenašala svojo težko zadnjo bolezen. In stari Šuen v Črmlji, ki je umrl v 84. letu svoje starosti. Naj v miru počivata! — Poročili pa so se Ivančič Jožef, posestnik in bivši župan iz Trnovske vasi, z Marijo Čučkovo iz istega kraja; Vuk Jožef iz Ločiča s Frasovo Lovziko iz Črmljenšaka, in Franjo Kranjc iz Črmlje z Justo Sužnikovo iz Selc. Naj jim ljubi Bog da v njihovem novem stanu obilo milosti! — Mladina prosvetnega društva naznanja že danes, da se pripravlja pod imenom gasilske čete v Bišu na zgodovinsko dramo »Črni križ pri Hrastovcu«. V nedeljo dne 31. t. m., popoldne vsi v šolo pri Sv. Bolfanku na omenjeno prireditev! — Vsem, ki imajo veselje do lepih knjig, priporočamo za dolge zimske večere, da marljivo posečajo bivšo knjižnico bralnega društva, ki je sedaj cerkvena lasinina. Odprta je vsako nedeljo in praznik po sv. maši in po večernicah. — »Slovenskemu gospodarju« in vsem drugim dobrim listom pa bomo ostali tudi v novem letu zvesti. Prizadevali pa si bomo pridobiti še veliko novih naročnikov za katoliški tisk, ki je danes največja velesila na svetu. Več novic pa še sledi po novem letu. Božične in novoletne pozdrave vsem čitateljem in prijateljem »Slov. gospodarja«!

Sv. Andraž v Slov. goricah. Še ni dolgo, kar je zatisnil svoje oči veleposestnik v Derbetincah g. Alojz Pihler. Zvečer je šel zdrav spat, a drugo jutro pa je bil že mrtev, zadet od srčne kapi. Vsemogočni naj mu bo usmiljen sodnik, domače pa naj tolaži: dobri Bog!

Sv. Anton v Slov. goricah. Čeprav je pri nas precej naročnikov »Slovenskega gospodarja« (nad 70), se vendar bolj poredkoma sliši kakšen glas z našega prijaznega grička. Dozdevalo bi se mogoče komu, da tukaj živimo življenje velikega zadovoljstva. Pa temu ni tako. Tudi nas tlači gospodarska kriza, da se komaj z največjo silo in pri vsej pridnosti vzdržuje kmet in sploh posestnik na površju, s katerega pada vedno globlje v dolgove. K tem nadlogam se pridružuje slabo časopisje, ki je v kvar krščanski morali po naših slovenskih domovih. Ni čuda, če današnja mladina zajde na napačna pota.

Mladina, ki je ni zajela Marijina družba, katera je obhajala letos 30letnico svojega obstoja, se je vendar pridno udeleževala v prosvetnem društvu.

Ob začetku šolskega leta smo si ustanovili odbor in župnijski svet Katoliške akcije, ki s svojim laičnim delom pomaga domačima dušnima pastirjema razširjati pošteno in Bogu prijetno življenje med vse stanovne antonjevške župnije. Pod okriljem KA se je na praznik Kristusa Kralja ustanovil tudi fantovski odsek, ki vabi vse poštene fante, da pristopijo k ustanovi, katera pospešuje zmago Kristusa Kralja.

Sv. Barbara v Slov. goricah. Z letošnjo letino smo malo zadovoljni. Sadja ni bilo, vsled tega trpimo pomanjkanje na dinarčkih. — V

Zgornji Koreni se je poročila Pepca Zmauc z Alojzijem Krambergerjem iz Gočove. Imenovana je bila pridna igralka na našem odru. — V Zimici je umrl Martin Senekovič, oče sreskega načelnika za Maribor levi breg. Rajni je bil vzoren gospodar. Naj mu bo zemljica lahka! — Bliža se novo leto. Treba bo obnoviti naročnino za našega starega prijatelja »Slov. gospodarja«. Vsem čitateljem želi dopisnik srečen in vesel Božič in Novo leto, vsem naročnikom pa v novem letu vse najboljše!

Sv. Martin pri Vurbergu. Pred adventom smo imeli sv. misijon, ki so ga vodili čč. gg. misijonarji iz Celja. Duhovno so prenovili skoraj celo župnijo, za kar smo jim od srca hvaležni; hvaležni smo tudi našemu g. župniku za vso skrb, ki jo ima za dobrobit župljanov. — Preteklo jesen je bilo pri nas precej porok; kar 8 parov so oklicali smo nedejjo. Dal Bog vsem obilo sreče! — V Ciglencah je umrl dobri posestnik in kovač Anton Pihler. Rajni je bil za vse dobro vnet, naročnik naših listov. G. župnik mu je govoril lepo poslovljne besede. Počivaj v miru, dragi prijatelj!

Dornava pri Ptujju. Ni dolgo, odkar smo spremili k večnemu počitku Hanželič Lizo iz Dornave. Dne 8. decembra, na Marijin praznik, so se zopet oglasili zvonovi iz cerkvenih lin ter naznanjali tužno vest, da je za zmiraj preminul preblagi oče, veleposestnik Toplak Franc iz Dornave. Star je bil 93 let. Šel je za svojo ženo, katera ga je že zapustila pred šestimi leti. Bil je vzoren krščanski mož in tudi dolgoletni naročnik »Slovenskega gospodarja«. Velika množina znancev, prijateljev in sorodnikov ga je spremlila na njegovi zadnji poti. Ob odprtem grobu mu je govoril priske poslovljne besede č. g. pater Pavel. Blagi rajni, naj ti bo zemljica lahka, sveti naj ti večna luč!

Ljutomer. »Slovenskega gospodarja« smo ta teden poslali nekaterim naslovom na ogled, v prepričanju, da ga bodo v prihodnjem letu naročili. »Slovenski gospodar« je naš najstarejši katoliški tednik za kmetstvo ljudstvo. Vse ti bo prinesel: politične novice od doma in iz sveta, zanimivosti, gospodarske članke in še povesti. Opozorjamo zlasti na roman »Kruči«, ki bo izhajal vse leto in se godi na Murškem polju, v okolici Ljutomera. Tudi iz Ljutomera bo prinašal stalne dopise. Naj bi ne bilo naše kmetijske hiše, ki bi za zimske večere ne imeli »Slovenskega gospodarja«.

Polenšak pri Ptujju. Ostra zima in sneg sta tudi dopisnika »Slovenskega gospodarja« napodila za toplo peč, kjer je malo zadremal in poštudiral, kaj naj poroča v ta priljubljeni nam list. Najprvo se bo spomnil vseh »srečnih«, ki so to jesen smuknili v zakonski jarem. Po brhko deklet, tja k Sv. Marku, jo je mahnil Kranjc Ivan, zidar iz Lasigovec, ter pripeljal za gospodinjjo svojega doma Galun Apolonijo iz Prvenc. Naš novi šolski sluga Golob Ivan je poročil pridno dekle Micko Minih, rodom iz bratske nam Hrvatske. Čez plot farne meje je pokukal in šel gospodarit na Rojhtovo posestvo v Rucmancih naš dolgoletni cerkveni zastavonoša Potočnik Anton iz Polenec. Vzel si je za družico v življenju vdovo Liziko Sulak. Bil je priden in delaven fant, vnet za vse dobro. Rad je pomagal pri vseh delih za lepoto in okras cerkve, kakor tudi pri postavitvah slavolokov ob raznih svečanih prilikah. Običajni telovski oltar občine Polenec je bil navadno vsako leto njegovo delo. V tem oziru ga bomo težko pogrešali. Tudi med naš cerkveni pevski zbor je vsekana vrzel. Omožila se je pevka in pridna članica Marijine družbe Veronika Vršič iz Polenec in odšla s

svojim možem Ignac Severjem, orožnikom, v daljne črnogorske kraje. Vsem tem novim parom želimo zvrhano mero sreče in blagoslova iz nebes! — V večnost so odšli trije: Koncem novembra so našli v hiši mrtvo Marijo Cvetko, zasebnico na Polenšaku, ki je umrla v starosti nad 60 let. Najbrž jo je zadela srčna kap. Dne 12. decembra smo pokopali Kovačec Lovrenca iz Hlaponec. Podtegel je hudi bolezn, želodčnemu raku, v starosti 57 let. Komaj se je zaprl ta grob, že se je odprl nov in svež, v katerega smo položili dne 16. t. m. telesne ostanke Muhič Jožefa, posestnika iz Lasigovec. Bil je pošten mož, stalni naročnik in čitatelj »Slovenskega gospodarja« in ob volitvah vedno v naših vrstah. Neozdravljiva nahuha ga je položila v rani grob v starosti 63 let. Vsem naj sveti večna luč! — Kaj pa ti, dragi »Slovenski gospodar«, ali boš mogel še prihajati v hiše, v katere si dosedaj? Upamo, da in še več! Zeleli bi, da bi dobil mesta v sleherni hišo naše župnije. No, kadar ne bomo več imeli, kot teh 32 dinarjev, ki jih damo za »Slovenskega gospodarja«, potem se gotovo ne bomo rešili s temi par dinarji gospodarskega poloma in vseobče denarne krize. Naš list obljubija polenskim naročnikom, da bo tudi prihodnje leto prinašal vesele in žalosne novice iz našega kraja in vas zato radostno vabi v svoj veliki krog poštenih naročnikov in čitateljev!

Sv. Barbara v Halozah. Poročila se je tukaj pred kratkim vrla mladenka, članica Marijine družbe, Marija Jerenec v Gradiščah, z vrlim mladeničem Mihaelom Rakuš; oba sta iz ugledne krščanske hiše. Naše pevke so njima zapele za zakonski stan primerno pesem. Ostale Marijine družbenice njima želimo mnogo sreče in blagoslova božjega! Gostije se je udeležil tudi g. Kosi in g. Franc Gnišek, ki sta nabrala lepo svoto za šolsko kuhinjo, kakor tudi za gospodnji tečaj pri Sv. Barbari v Halozah. — Vina imamo še nekoliko, ki se ga prodava po 3—4 Din liter. Zimo imamo hudo, tako da težko zahajamo k zornicam, primanjkuje tople obleke. Ljudje umirajo na gosto, po dva mrliča naenkrat.

Mozirje Čebelarstva podružnica v Mozirju ima svoj drugi redni občni zbor v nedeljo dne 24. t. m., po jutranji sv. maši v cerkveni hiši v Mozirju.

Ljubecna pri Celju. Potihnilo je cviljenje samokolnic po naših jamah in tovarniške sirene na opekarnah gg. Sodina in Sveteca molčijo. Le dva nova tovorna avtomobila g. Sodina drčita neprestano po cesti, da spravita od nas grmade opeke, ki smo jo napravili poleti. Že prav, samo da bi nam še navozila denarja kak kup, katerega nam pač manjka, kakor vsem in povsod.

Šmarje pri Jelšah. Po strašno mokrem poletju in jeseni nas je objela zelo huda zima in zaveznil visok sneg. Na peči smo najrajši ali pa pri peči temu času primerna dela opravljamo ter se na božič pripravljamo. Srečni oni, ki imajo drv zadosti, pa močne čevlje in toplo obleko. — Novic imam mnogo, pa le par jih povem za božični večer. Znanega spretnega zidarja Maksa Veber je zadela srčna kap, ko se je z golašem krepčal; pokopali smo ga dne 1. decembra. K večnemu počitku smo na našem pokopališču položili tudi telesne ostanke artilerijskega narednika v Slov. Bistrici Josipa Pogorevc. — Za sreskega načelnika požarne brambre smo si izbral g. Jožefa Drobne. — Gospa nesreča se je bila zgledila pri Voukovi na Bobovem in je pri podiranju drevca očetu glavo močno poškodovala ter sinu nogo nad kolonom zlomila; zdravita se doma. Vsi njuni

znanci in prijatelji jima želimo kmalu popolno okrevanje, dobri hiši pa, da se je vselej izogiblje nesreča. — Za božični večer so našim staršem in otrokom na prižnici naznanili veliko veselje, namreč sprejem nad 200 malih naših ljubljencev v Marijin vrtec. Se že vsi dobromisleči veselimo tega dogodka in težko pričakujemo popoldan letošnje četrte adventne nadelje. V miru božjem in svetem veselju zavživajmo božične praznike in prosimo Boga, da nam srečno in blagoslovljeno novo leto podari!

Velikikamen. Vendar dobimo že enkrat tako zaželjeno cesto Velikikamen—Senovo. Začetek dela takoj po novem letu, če ne bo prehude zime. Stvar je socialno zelo važna, ker bo prenehala brezposelnost, ki muči toliko delavcev na Senovem, Velikem kamnu in Mrčnih selih, ki bi radi delali in zaslužili. Ravno tako bodo zaslužili tudi vozniki-kmeti, da bodo lažje plačali zaostale davke in izlečili gospodarsko težke rane. Gospodarsko je to zelo važno, ker bodo lažje prišli pridelki na senovski trg med rudarje. Ne bo več treba živine mučiti čez hrib in dol po Lokovskem grabnu. Le eno nam je žal, za staro, dobro Šerbetovo gostilno, kjer smo bili vedno postreženi z najboljšim pristnim vinčekom. Ali bi se načrt nove ceste ne dal spremeniti?

Pišec. Tudi pri nas imamo snega na cente. Pa bi ga prodajali, pravi naš Fricl, če bi ga kdo kupil. Toda ostali Pišecani pravimo, da je ravno prav da smo dobili v adventnem času sneg, da homo lažje izpolnili besede preroka Izaije, ki nam jih ravno te dni kliče v spomin spokorni pridigar Janez Krstnik: »Pripravite pot Gospodovo! Kar je krivo, naj bo ravno in kar je hrapavo, naj postane gladka pot... Sicer pa snega menda tudi drugod ne manjka. Ali pustimo sneg! Povedati vam moram kaj važnejšega, g. urednik. Pred kratkim smo obhajali slovo. Od nas se je poslovil šolski upravitelj v Globokem g. Mikulič Oton s svojo soprogo. Po službeni potrebi je moral biti premeščen v Koprivnik pri Kočevju. Je že take pod božjim solncem, da nastane za skrbnim in dobrim človekom vedno velika vrzel. In tečutimo vsi, ki smo g. Mikuliča in njegovo blago gospo Ido poznali. Zlasti je bilo šolski mladini težko slovo od g. upravitelja in njegove gospe. Ali bi ne bilo bolje, da bi g. Mikulič še ostal pri nas? Saj po njegovem in njegove gospe odhodu nam na isti šoli manjkata dve učni moči. Človek se včasih res zamisli v daljave in misli, misli, kako božji milini meljejo počasi... Toda kljub slovesu ne pozabimo na Vas in Vašo gospo, g. upravitelj! Naše misli bodo pri Vama v daljnem kraju. In želimo Vama na novem mestu miru, sreče in blagoslova! Več ne potrebujete! — Za upravitelja na šolo v Globokem je bil nastavljen g. Medved Branko, dosedaj učitelj na šoli v Pišecah. In istočasno je bila tudi nastavljena za učiteljico v Globokem gđ. Cotič, ki je dosedaj službovala v Prekmurju v srezu Murska Sobota. — Naša Kmečka hranilnica in posojilnica se je preselila iz hiše gđ. Srabočan v novozgrajeno hišo ob Gasilskem domu. To je v hišo, kateri je bil skozi vse poletje naš Fricl za palirja. Na to opozarjamo vse, ki imajo s Hranilnico in posojilnico kaj opraviti. — Kriza, kriza, xpije svet! No, pri nas pa še nekako gre. Sedaj smo otvorili celo novo trgovino v hiši g. Zorčiča, mizarja, nasproti župnišču. Novi trgovec je g. Zorčič Viktor. Želimo mu veliko sreče in mnogo dobička! Tudi vino smo že skoraj vse prodali. Cena se suče od 3,50 do 5 Din za 1 liter. Ali naš Fricl le skimuje z glavo: Ko bi ga le še več bilo! Ob koncu pa že-

limo vam, g. urednik, kakor tudi vsem čitateljem vesele božične praznike in srečno novo leto! Bog živi!

Vojnik. V naši obširni župniji imamo 173 naročnikov »Slovenskega gospodarja«. Upamo, da se bo tem pridružilo v novem letu še lepo število novih in da bodo tudi vsi stari ostali zvesti. Saj je »Slovenski gospodar« list, ki je najbolj poceni.

Herne-Holzhausen, Nemčija. Že sedem let neprenehoma pobira smrt naše najboljše članke društva sv. Barbare. Leta 1927 je umrl 20-letni mladenič Matija Vozelj. Leta 1928 se je v rudniku smrtno ponesrečil Miha Salobir. L. 1929 je preminul Berns Jože. Leta 1930 se je smrtno ponesrečil I. predsednik našega društva Karol Pisanec. Leta 1931 je za večno zaspal oče prvega: Matija Vozelj. Leta 1932 smo izgubili Franca Ferjančiča, letos dne 15. novembra je preminul naš ustanovitelj in I. predsednik društva sv. Barbare g. Ivan Božijančič. Pokojnik je bil tudi odbornik centralnega odbora zveze Jugoslovanskih katoliških društev ter poverjenik slovenske pogrebne blagajne. Rodil se je leta 1882 v Št. Petru pod Sv. gorami. Zapušča 75letno mater ter v domovini že vpokojenega brata železničarja in tri sestre. Služil je v 87. pešpolku ter se je takoj v začetku udeležil svetovne vojne. Leta 1915 mu je umrla žena Marija ter mu zapustila tri hčerke od 3 do 6 let stare. Ves bolan in potrpet se je leta 1918 vrnil iz svetovne vojne ter moral sam vzeti tudi gospodinjstvo v svoje roke. V težkem rudarskem poklicu in boju za vsakdanji kruh je vzgojil hčerke v krščanskem in narodnem duhu. Kako je bil pokojnik priljubljen, je pokazal njegov pogreb, kakoršnega še nismo tukaj videli. Pet društev se ga je udeležilo z zastavami ter godbo na čelu. Pogreba se je udeležilo tudi zastopstvo kr. konzulata iz Düsseldorfa. G. Maksimilijan Goričar, izseljeniški komisar, se je s prisrčnimi besedami ob odprtem grobu poslovil od njega v imenu mile domovine, ter orisal njegovo narodno in krščansko življenje ter ga postavil za zgled nam in njegovim hčerkam. V imenu pogrebne blagajne je govoril g. Koncilija. V imenu nemške krščanske in kulturne organizacije je govoril predsednik iste. Ko so se zastave sklonile, je zaigrala godba »Imel sem tovarisa«. V hiši žalosti je govoril g. Bolha, predsednik jugoslovanskih delavskih društev. Društvo sv. Barbare v Hernh-Holzhausenu se iskreno zahvaljuje vsem udeležencem, kakor tudi sorodnikom in hčere za poklon cvetja, vsem gg. govornikom, kakor tudi društvom Jugoslov. katoliške zveze. Enako tudi onim, ki so pisмено izrazili svoje sožalje. Globoko sožalje izreka tudi predsednik Zveze hčerkam, sorodnikom ter vsem znancem, kajti tudi on je imel v pokojniku vestnega moža, prešinjenega krščanskega in narodnega prepričanja. Vsem čitateljem tega dopisa ga priporočamo v pobožno molitev! Naj mu bo tuja zemlja lahka! Počivaj v miru, nepozabljeni Ivan! — Zveza jugoslovanskih katoliških društev v Nemčiji. Ivan Lindič, predsednik.

Homborg-Höchheide, Nemčija. V ožjem krogu smo praznovali na lep način narodni praznik in izseljeniško nedeljo združeno z veselico sv. Barbare dne 3. t. m. G. izseljeniški komisar Maks Goričar je imel krasen govor v cerkvi. Pobožnosti so se udeležili tudi vsi gg. zastopniki kr. konzulata v Düsseldorfu. Zgodovinsko sliko je nam podal g. generalni konzul Pantič, v slovenskem jeziku pa g. konzul dr. Vladimir Rybar, za tem je povzel besedo g. konzul Živodinovič, g. izseljeniški komisar je opisal, kako stara je že zgodovina Slovanov.

Za lep uspeh je poskrbel predsednik društva sv. Barbare g. Franjo Vabič s svojimi plemenitim nastopom. Nobeno oko ni ostalo suho, ko je prišla vest, da je naš priljubljeni g. K. dr. Rybar premeščen.

Moers-Meerbeck, Nemčija. Srečne in vesele božične praznike in srečno novo leto želi vsem čitateljem »Slovenskega gospodarja« Zveza jugoslovanskih katoliških društev v Nemčiji.

Prokletstvo.

Angleška kraljica Elizabeta (1558 do 1603) se je naveličala svojega ljubimca, grofa Roberta Eseškega. Da bi se ga znebila, ga je poslala kot namestnika kraljice iz protestantske Anglije v katoliško Irsko. Grof je dobro znal, za kaj da gre pri tem imenovanju in se je počutil v dostojanstvu kraljičinega namestnika na Irskem skrajno nesrečnega. Irci niso bili tedaj klečeplazneži, s katerimi bi se bil namestnik lahko pogrčkal. Stoletna stiskanja od strani Anglije so jih napravila neizprosne. Ko so Irci uvideli, da jim grof ne more usiliti svoje volje in da bi se rad preselil nazaj v London, so se hoteli otresti neznoznega angleškega jarma.

Prišlo je do irskega upora. Istočasno so izbruhnile v namestnikovi armadi kužne bolezni. Grof Eseški je moral ostati s četami v prestolici Irske, v Dublinu. Njega je bolj brigala zapravljenost naklonjenost kraljice nego vojna. Njegovo hrepenenje je bil London. »Pokličite me nazaj v London!« je odmeval klic iz njegovih pisem na kraljico Elizabeto. »Zatri vstajo med Irci«, se je glasil odgovor.

Namestnik se je totil vojne z mešanimi občutki. Njegova armada je bila oslABLJENA vsled kužnih bolezni, njegova volja do zmage pod — ničlo! Manj si boji z vstaškimi Irci so samo zdesetkovali čete in so mu vrgli le par ujetnikov.

Med ujetimi Irci je bil tudi mlad kolovodja vstašev, ki se je imenoval Kishogue. Navdušen za svojo domovino se je podal na boj za svobodo. Pripravljen je bil: dati za osvoboditev Irske svoje življenje. Misli je pač na smrt v bitki in ne na konec, kakoršnega mu je pripravil g. namestnik. Srdit radi neuspehov nad puntarskimi Irci je obsodil odličnega ujetnika na smrt na vešalih.

Obsojeni je proklet grofa, ko je zvedel za obsodbo. Vrv, kazen za morilce, tatove ter goljufe, zanj, ki se je vendar boril za svobodo domovine! Ves Dublin je bil skrajno razburjen radi zločinsko nečastne obsodbe. Angleži bi bili vendar lahko obsodili navdušenega mladca na častno smrt! Uporniki so poslali k namestniku posredovalce, ki so prosili za življenje ujetnika. Grof je bil nedostopen vsaki prošnji.

Konečno so peljali Angleži obsojenca proti vislicam, ki so bile postavljene precej daleč zunaj mesta. Solnce je pripekalo, ko so gnali vojaki na konjerskem vozu obsojenca na morišče.

Krčmarici, koje hiša je stala ob cesti, se je smilil obsojeni mladenič. Pri pogledu na mimo idočo krvnike je zaklicala: »Stojte!« Voz z na smrt obsojeno žrtvijo je obstal. Čez par trenutkov je pristopila gostilničarka k obso-